

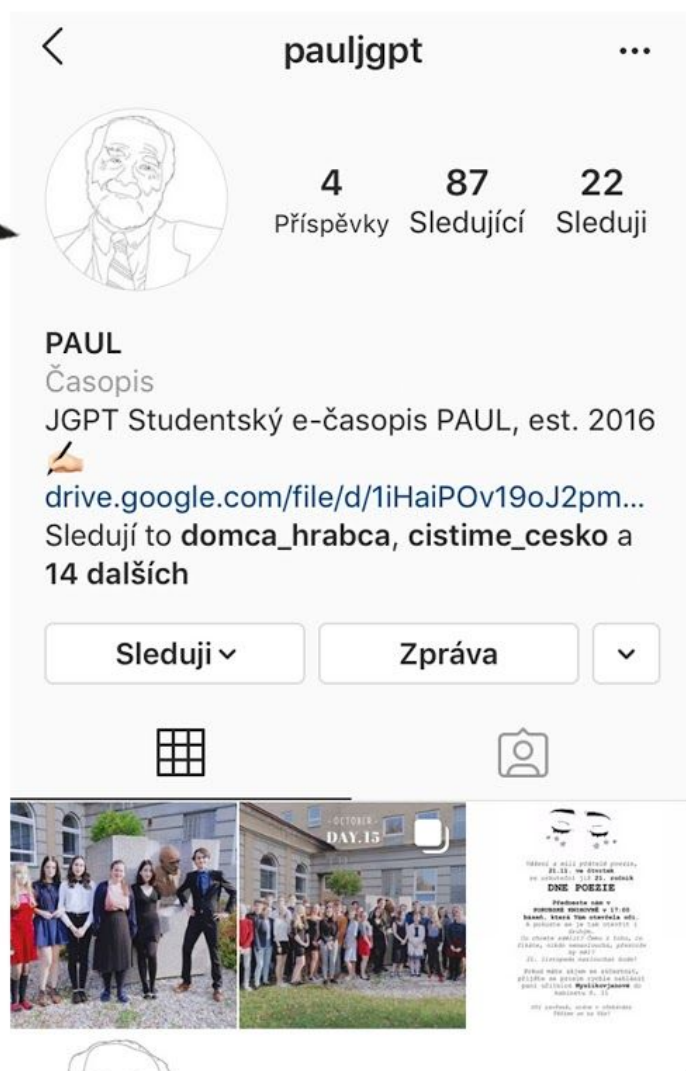
PAUL

září/říjen 2019

Obsah

Editoriál	3
Pozvánka na Den poezie	4
Vajglobraní aneb studenti uklízejí Ostravu	5
Joker	7
... Co ty žvýkačky a posmrkané kapesníky?	9
Kráčíme skrze sklo/RAP- LIFE: EPIZODA 2	11
Rozhovor s Katkou Kučerovou	12
Zakládají se horory na pravdě?	15
Z druhé strany	17
Zastavte se a poslouchejte hudbu	19

Určitě mrkni na náš nový Instagram, ať ti nic neuteče! @pauljgpt

Editoriál

Školní rok 2019/20 je již v plném proudu. Nejintenzivněji jej pravděpodobně pociťují prváci, v této době snad relativně rozkoukaní, společně se čtvrtáky. Na ty je týden od týdne vyvíjen intenzivnější tlak v podobě neodkladné maturity a přijímacích zkoušek. Z mého osobního pohledu můžu říci, že čtvrtácký stres je silně individuální záležitost, přesto málokoho nechávají tyto významné zkoušky chladným. Občas se ale zdá, že největší strach nemají studenti, nýbrž někteří učitelé za nás. Mnohokrát jsme si říkali, jak by bylo krásné být zase v prvním ročníku a místo životního rozhodnutí se jen chystat na čtyři roky gymnázia. Ovšem vzpomenu-li si na ty neustálé pochyby a nejistotu pramenící nejen z nedokonale naučené látky, ale také z nezapamatovaných jmen učitelů a spolužáků, žáci prvních ročníků to opravdu nemají jednoduché.

Co se našeho časopisu týče, nastává pár změn. Pro čtenáře podstatné a zajímavé jsou jen dvě z nich. První je rozhodnutí, ke kterému jsme dospěli po delší rozvaze: Paul nebude vycházet každý měsíc, nýbrž každý druhý. Důvodů máme mnoho, ale tím nejpádnejším je vyšší kvalita i kvantita obsahu, ve kterou věříme. Druhá, výraznější změna, je dočasná spolupráce dvou šéfredaktorek. Pomalu ale jistě se musím své pozice vzdávat, času je méně a po mém odchodu vedení samozřejmě musí převzít někdo mladší.

Milé čtenářky, milí čtenáři, děkuji vám za přízeň v roce minulém, doufám v ni i letos a věřím, že se vaše i naše, redakční, řady rozšíří. Přeji příjemné čtení a úspěšný školní rok!

Jana Seibertová,
šéfredaktorka

Vážení a milí přátelé poezie,

20.11. ve středu

se uskuteční již 21. ročník

DNE POEZIE

Předneste nám v

PORUBSKÉ KNIHOVNĚ v 17:00

báseň, která Vám otevřela oči.

*A pokuste se je tak otevřít i
druhým.*

*Co chcete sdělit? Čemu z toho, co
říkáte, nikdo nenaslouchá, přestože
by měl?*

21. listopadu naslouchat bude!

*Pokud máte zájem se zúčastnit,
přijďte se prosím rychle nahlásit
paní učitelce **Myslikovjanové** do
kabinetu č. 31*

*Oči zavřené, srdce v očekávání
Těšíme se na Vás!*

Vajglobraní aneb studenti uklízejí Ostravu

„Cílem je nejen uklidit, ale hlavně poukázat na to, že není normální žít v brajglu, ale v čistém městě“ cituje jeden z účastníků akce.

Měla jsem to štěstí, se díky mé škole dozvědět o téhle ekologické akci, tedy dobrovolnickém úklidu Ostravy a jejího okolí. Šlo nejen o sběr „vajglů“, jak již název napovídá, nýbrž všelijakého odpadu, po kterém dennodenně šlapeme a přesto si to někteří z nás ani neuvědomují.

V sobotu 26. října v dopoledních hodinách jsme se tedy všichni sešli před Cooltourem a společně s ostatními nadšenci jsme zahájili čtvrtý ročník Vajglobraní. Byla to nejen pro mě, ale i pro mé kamarády z Tigrida, opravdu nová zkušenost. Vyfasovali jsme rukavice, pytle, nějakou tu svačinku a šli rovnou na věc. Zvolili jsme úsek od Masarykova náměstí, až za Husův sad a někteří ještě dál...

Tato akce mě oslovila natolik, že jsem se rozhodla udělat svůj první rozhovor s jedním ze zakladatelů Vajglobraní, Honzou Šmídem z Matičního gymnázia. Z mnoha jeho odpovědí jsem se rozhodla se s vámi podělit například o tyto:

B: Proč jste se rozhodli něco takového uspořádat? Jak vás tohle všechno vůbec napadlo?

Honza: Začalo to (tak jako všechno) u piva. Byli jsme s kamarády u řeky, koukali kolem sebe na všechen ten nepořádek, který částečně vlastně i my, studenti, svými akcemi způsobujeme a přišlo nám to strašné. Tak jsme se domluvili, že tam zajdeme uklidit. Pak se ozvalo více lidí, že se prý přidají, a já tomu tak dal trochu oficiálnější „kabát“.

B: Byly i nějaké ohlasy od ostatních? Přijdou taky příště?

H: *Ohlasy jsou vždycky, na instagram chodí kvanta lidí, každý řekne, že přijde příště znovu, kdyby to tak ale opravdu bylo, máme tam zhruba 300 lidí... což se samozřejmě neděje. Bohužel je hlavní motor akce i tím největším nedostatkem.*

B: Odkud berete prostředky? Financujete si to celé sami nebo s něčí pomocí?

H: *Jednoduše jsem se domluvil s naší školou, radnicí města Ostravy a bylo to.*

Velmi Honzovi děkuji, za příjemný rozhovor. Budu ráda, když se o tomhle úžasném nápadu dozví co nejvíce lidí a třeba i někoho nadchne stejně tak, jako tehdy mě. Pro podrobnější informace se také můžete obrátit na jejich **instagram @vajglobrani**.

Abych ještě na závěr dodala slova mé kamarádky: „Jsem moc ráda, že jsem nakonec šla. Víím, že to asi celý svět nespasí, ale za ten pocit, že jsem udělala něco pro přírodu, to vážně stojí.“

Tak co, přidáte se k nám příště i vy?

Bára Pavelková

Joker

Dark, grim, and sadly also very honest to its viewers. One of the many descriptions of Todd Phillips newest movie JOKER.

The movie follows the story of Arthur Fleck (Joaquin Phoenix), a middle-aged man living with his sick mother on the outskirts of Gotham (a fictional comic book city most of us would automatically link with Batman), and how he, being wronged by everyone that he knows, becomes crazy due to being unfairly treated and left alone.

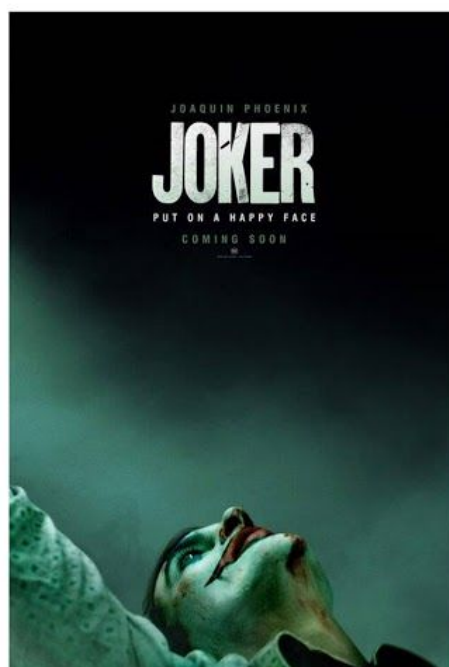
The ultimate idea for this movie was to show Jokers origin story without being overshadowed by his good-natured counterpart (the Batman), but instead of Arthur Fleck being dropped into a chemical that makes him go all crazy and emotionless, the director throws him into the society of the year 1981 (judging by which films were being “promoted” in the cinemas in the background of the movie). The film is true to some of the parts of the character on which it’s based on, like the chilling laughter or the killing aspect, but that’s almost as far as it is willing to go. Even the name Arthur Fleck is made up, as no one really knows the real identity of the Joker or his real motives, which are very much given to us in the movie. And that can be taken as a positive thing, because in general the film can be took more off as a psychological thriller rather than a comic book movie thanks to so little references to it source.

Another interesting thing is that there was no CGI involved in the making, thus having a significantly smaller budget and ultimately having very high sales (737 million dollars). And the relatively small involvement of any other actor apart from Joaquin also made a difference, which brings me to his performance in the movie.

Gorgeous. One would probably not use this word when describing an actor taking on a role of a killing psychopath but Joaquin Phoenix really did deliver the ultimate performance with this role, losing a whopping 23kg for it. That didn't leave any room for potential reshoots as the actor was threading on dangerous grounds with his health and had to gain the weight back as soon as the movie wrapped up. But the dedication really did pay off (he even studied the Pseudobulbar affect, which can shortly be described as a condition in which a person uncontrollably laughs, cries, or both in unwanted situation such as funerals – the same condition his character suffers from and partially due to which he is considered an outcast and a freak). Many are calling it a clear win of an Oscar, but that is up in the stars right now, and maybe even unrealistic as the Academy tends to frown upon comic book movies overall but who knows, maybe they will change their minds on this one.

The last thing that really completes this movie is the soundtrack. Hildur Guðnadóttir (Arrival, Chernobyl), an islandic female composer, created a very cold and dark theme for the movie that gives goosebumps at the right moments in the film.

Overall the movie is a must-see of the year and can even be very educational when it comes to thinking about how we treat others and the consequences it can have. After all, it cost exactly 0 amount of money to be kind :).

Katka

... Co ty žvýkačky a posmrkané kapesníky?

Školní rok je již dávno zahájen a věřím, že celé to šílenství testů, zkoušení a učení se do noci nejednomu z nás, snaživců, kteří to ještě nemají úplně na háku, leze na mozek. K tomu všemu ještě skloubit brigády s osobním životem a časem pro sebe a své miláčky, může být skutečnou maturitou. A co když k tomu všemu doopravdy i maturujete? Hodně štěstí. May the force be with you.

Když jsme si tedy těmi pár větami připomněli, že toho každý máme tolik, naprosto neomalene vás přesto všechno ještě o něco tímto článkem požádám; chtěla bych váš čas. Ano, čas, kterého máte už tak málo. Nebude to však víc než tři vteřiny. Ty tři vteřiny před tím, než vyhodíte petku do směsáku, nebo z jedné strany nepopsaný papír do plastu. Nebo ten vyžuzlaný sorbitolový nesmysl - myslím žvýkačku, jo - do bioodpadu. Troufám si říct, že mě to irituje víc, než když se mi ten vyžvyk škodolibě přilepí na ruku, když se omylem - i po letech stále a navždy nepoučená - chytanu lavice zespod. Ale prosím vás, do bioodpadu to fakt neházejte. Může to být super chemická záchrana před zápachem z úst, ale není to nic rostlinného, tím pádem ani kompostovatelného a do bioodpadu to prostě nepatří. Žvýkačky do směsáku, prosím. A nebo si přineste do školy kartáček a pastu. Víte že, žvýkání žvýkaček podporuje chuť k jídlu a umělá sladidla a barviva taky nejsou pro váš žaludek žádná ňamka?

Pokud je něco, co bych si přála, abyste si s sebou odnesli, je to fakt, že: žvýkačky a posmrkané kapesníky do bioodpadu nepatří. Patří do směsného odpadu. A nejsou eko.

Kritikou jsem začala úmyslně. Na konec bych vás totiž chtěla přecejzen pochválit. Třídíte a plus mínus vám to jde moc hezky. Děkuju, že to děláte. Víím, že nemáte čas nad tím vždy uvažovat, je rychlejší to hodit do prvního koše, co je po ruce. Barva, nebarva, třídění, netřídění. Ale příroda taky nemá čas. Nemá čas na váš bullshit. Tak jí udělejte radost a ty tři vteřiny to pořádně promyslete. Vráti vám to. Nebo vám to vrátíme my, Ekotým. Pro všechny, kteří poctivě třídí, nepapají živočišnou stravu každý den, pošlou nám na fb nebo insta fotky super ekověcí, které zorganizovali a udělali, nebo kterých se aktivně zúčastnili, nebo přispějí nějakou korunkou do našeho fondu, aby naše fungování podpořili, pro všechny tyto jedince budeme mít už brzo připravené placky s hnědou popelnicí z našeho loga a také dalšími cute motivy.

A kde se s námi můžete sejít? Ekotým se schází pravidelně každý sudý týden o velké přestávce ve školní jídelně. Nové členy přijímáme kdykoli a moc rádi, pokud nám ukážete, že se zajímáte a jste ochotni pomoci.

Chtěla bych vás ale také pozvat na plánovanou prezentaci na téma: “Jak správně třídít?” Protože to mnohé z vás zajímá a já sama kolikrát nevím, co kam hodit. A to je v pohodě. Od toho tu jsme, abychom se učili. Budeme moc rádi, když se na naši prezentaci přijdete podívat. Kdy se to uskuteční a kde? To je opravdu zatím ve hvězdách... Tak vyhlížejte plakátky po škole a buďte zelení jak jen to jde. Dělejte dobro. Je to nejúčinnější lék na podzimní deprese...

Sledujte nás!

Za **Ekotým** jsme nově na instagramu jako: **@eko_tym**

za časopis **PAUL** jako: **@pauljgpt**

Aneta Roztomilá (3.A)

Kráčíme skrze sklo/ RAP- LIFE: EPIZODA 2

...Podzim nebyl skoupý na pěkné hudební novinky, a to ještě zdaleka není u konce.

Strýček Lukýno aka **VelkáTlustá0** vydal v září své čtvrté album *Kráčíme skrze sklo*. Jeho hudební projev se těžko charakterizuje, stojí někde v oblasti hutné alternativy a zvláštního zpěvu, který se občas blíží rapu, někdy zase spíš křiku, či našťvanému řevu. Jeho depresivní texty se tak klidně šinou slokami a hrozivě se klenou do refrénů. Je to syrové, děsivé, koherentní, těkavé, skvělé. Jeho styl se mění, stabilizuje, ale vlastně zůstává pořád stejný, založen na silném sdělení. Album drží skvěle pohromadě, poslech je plynulý a těch 50 minut stopáže uteče jako nic. Nejpovedenější se mi osobně zdá úvodní, úderná píseň, která nese název alba. Také se velmi vydařila **Nicota, Pojď se utopit**, nebo lovesong **Cigareta štěstí**.

MC Gey vydal 2. část svého alba *RAP-LIFE*, která se víceméně textově i zvukově drží formy první epizody. Založena je hlavně na silných textech, konstruktivně kritizujících českou rapovou scénu. Taktně též upozorňuje na vzrůstající procento obézních lidí, maloměšťáctví a požívání alkoholu. Zároveň na albu vystupuje zdravě sebevědomě a otírá se i o témata úspěchu a sebevědomí. Na čtyřicetiminutovou stopáži se vyskytuje vysoké množství vulgarismů, nebo obecně tabuizovaných témat. Otázka ale zůstává: Je to vlastně vůbec na škodu? Občas je potřeba někoho odpálkovat, a tak všem doporučuji do jeho alba zavítat pro inspiraci. Mými oblíbenci jsou **Pindík, Vebiol 95, Odprcávání**, nebo též jediný singl alba **Flank**. Zajímavostí rozhodně zůstává fakt, že se na albu vyskytují pouze 3 konkrétní délky tracků. – 0:02, 0:22, 2:22.

Jakub Nejezchleba

Rozhovor s Katkou Kučerovou

Katka Kučerová je studentkou z 5. E našeho gymnázia, kde posledních pět let ukazuje své bravurní jazykové schopnosti. Před pár týdny se Katce povedlo dostat do Štrasburku skrze jednu velmi zajímavou soutěž a my jsme se rozhodli zjistit c jejím zážitku víc...

Co studuješ za jazyky? Který je tvůj nejoblíbenější a který naopak nejméně oblíbený? A je nějaký jazyk, na který by ses hned vrhla, když by byl čas?

Studuji 3 jazyky: angličtinu od 6 let, francouzštinu od 6. třídy a španělštinu 2 měsíce. Můj nejoblíbenější jazyk je francouzština, protože mi nejvíc sedí francouzská kultura a myšlení lidí a můj nejméně oblíbený jazyk je němčina. Je to tvrdý jazyk, se kterým se neumím ztotožnit a pokud by byl čas, tak bych se ráda naučila japonštinu nebo italštinu.

Jak se student jako ty dostane do takové soutěže a následně může obdržet tak skvělou odměnu?

Takže do soutěže jsem se dostala, protože jsem viděla publikaci na našem Instagramu, což byla jediná smysluplná akce, která tam kdy byla publikována. Esejistická soutěž, která byla vyhlášena MŠMT k 70. výročí Rady Evropy a výhrou byla cesta na ceremoniál ve Štrasburku. Jediné podmínky, co jsem musela splnit byly: nemít více než 18 let, esej musí mít 1000 slov a musí být v anglickém jazyce, ale ostatní studenti z jiných zemí ji mohli psát v jiném jazyce a to jim pak jejich vláda nebo velvyslanectví přeložila. Tématem bylo „*Imagining the European of the Future*“ a musela tam být zasazeno téma demokracie, lidských práv a právního státu.

Komu vděčíš za tento úspěch?

Svojí rodině. Hlavně sestře, která ve mně vzbudila zájem o jazyky a také své velmi odhodlané povaze a touze se neustále zlepšovat.

Co se na shromáždění dělo, koho jsi tam potkala a jak na tebe samotná akce působila?

Shromáždění proběhlo tak, že jsme nejdříve byli v Palais Rohan, kde měl proslov francouzský prezident Emmanuel Macron a po něm bylo zasedání Rady Evropy. Pak jsme se přesunuli do Opéra nationale du Rhin, kde proběhl ceremoniál k výročí, byly předány diplomy a zároveň nám bylo umožněno osobní setkání s Macronem, vyfotit se a popovídat si s ním. Pak jsme viděli výherce letošní Eurovize, štrasburský orchestr a další politiky, jako třeba našeho velvyslance ve Francii.

Jaký je Emmanuel Macron?

Je to hodně dobrý řečník. Dle mého názoru ztělesňuje všechno, co by měl prezident mít a to je moc dobře. Dělá opravdu dobrý dojem. Nepotřebuje mluvčího. Je strašně drobný, milý, příjemný a zajímal se o to, co si myslíme, nebo to alespoň tak dobře hrál. S velvyslancem to bylo horší, protože ten třeba mlčel. A nejlepší moment byl, když mi Macron pochválil moji francouzštinu. To mě opravdu zahřálo u srdce.

Počítáš s další takovou soutěží do budoucích let?

Tahle soutěž se koná co 10 let a navíc ti nesmí být víc jak 18 let, takže do budoucna asi nic, ale jsou zde i jiné akce, na kterých se můžu po dosažení dospělosti podílet.

Plánuješ využít své jazykové schopnosti i později ve svém životě?

Tak to si piš! Chtěla bych studovat francouzštinu v oboru Les langues étrangères appliquées, což je program, co ti pomáhá aplikovat tvé jazykové dovednosti v různých doménách, nejčastěji v marketingové komunikaci a PR a to ti hlavně pomůže ve firmách, kde mají francouzské oddělení nebo francouzskou spolupráci nebo na velvyslanectví, což mi už bylo nabídnuto. Půlroční stáž na českém velvyslanectví ve Štrasburku, což by bylo rozhodně moc fajn.

Děkuji ti za rozhovor a přeji ti hodně štěstí do dalších soutěží!

Taky děkuji!

Jan Mitták, 5. E

Zakládají se horory na pravdě?

Byl pochmurný večer, měsíc téměř díky hustým mrakům nesvítíl a mě napadlo se zamyslet nad tou děsivější částí podzimu, kterou každoročně bývá Halloween. Nebudu tady však vyprávět pohádky o upírech, vlkodlacích a čarodějkách. Zabrousím raději do historie, do hororových příběhů a budu hledat, kolik reality se v jejich zápletkách doopravdy skrývá. Usadte se tak do tepla, protože vás z toho, co bývá dlouhé roky ukryto, možná i zamrazí.

Jako první známý hororový příběh, napsaný Wesem Cravenem, mnou byla vybrána Noční můra v Elm Street. Na první pohled se zdá jako naprosto neškodný slasher, ne moc lidí však zná původ nápadu, který se Wesovi zrodil v hlavě. Zakládá se totiž na zvláštní příhodě z USA, kterou autor objevil v novinách. Bylo to za časů, kdy Kambodžu ovládal kmen Rudých Khmérů, který masově vyvražďoval místní, nehledě na věk či pohlaví. Své genocidní rituály prováděl kmen převážně v noci. Historka je o jedné z mála Kambodžských rodin, které se podařilo uprchnout do Spojených států. Problémem se však stal mladší syn, kterému se od příjezdu opakovaně zdály noční můry, zapříčiněné děsy, které se děly v jeho domovině. Chlapeček se bál usnout, jelikož se obával, že ho příšera ze snů zabije. Dokonce se kvůli tomu pokoušel i několik dní nespát. Když už ho ale únava nakonec přece jen přemohla, bylo pozdě. Rodiče chlapce opravdu našli uprostřed noci mrtvého. Způsobila katastrofu nadpřirozená síla nebo ho zabil jen khméřský špion, který rodinku vystopoval až z Asie? To už se nikdy nedozvíme.

Opustíme teď noční můry a zaměříme se spíše na démony. Co to jsou vlastně démoni a... existují vůbec? V zajetí démonů, alespoň takhle se jmenuje film Jamese Wana, založený taktéž na skutečné události. Tentokrát se ale jedná o paranormální jevy. Dle pravdivého příběhu se rodina Perronových nastěhovala do starého domu v městečku Harrisville. Zanedlouho se začaly dít vsutku podivné věci. Předměty nevysvětlitelně mizely a pak se zase objevovaly tam, kde je nikdo předtím nepoložil. Někdy se ozývalo škrábání na konvici, jindy se objevovaly různě po domě hromádky hlíny a dokonce byl v určitých zákoutích budovy cítit pach hnijícího masa nebo přítomnost něčeho studeného, kdykoliv kterýkoliv člen vstoupil do sklepa.

Děti začaly údajně vídávat duchy. Někteří se zdáli neškodní, ale dle Andrey Perronové (nejstarší z dcer) v jejich obydlí žilo také něco zlého. Nejdominantnější byla entita zvaná Batsheba, která se jim snažila naznačit, že to ona je paní domu. Podle tamější kroniky opravdu na popisovaném místě žila žena jménem Batsheba Shermanová, kterou údajně obvinili ze satanismu. Stejně jako ve filmu povolali Perronovi světoznámé záhadology, Eda a Lorraine Warrenovi, aby očistili jejich dům od všeho špatného. Děj se však rozděluje ve chvíli, kdy má dojít k exorcismu. Ve skutečnosti totiž došlo k mnohem méně drastické seanci (tj. obřad ke zjištění přítomnosti duchů), při které měla být údajně Carolyn Perronová posedlá a dle svědectví svých dcer, také mluvit démonickým hlasem. Tento fakt rodinou otřásl natolik, že se bohužel rozhodli pokládat to za nemožné a vyhnali Warrenovi se zástěrkou, že zhoršují duševní zdraví Carolyn.

Kvůli finančním nedostatkům si rodina mohla dovolit odejít teprve po více než 10 letech strávených v tomto domě hrůzy. Při jejich odchodu už prý znamení přítomnosti přízraků pomalu vyprchaly.

Existuje opravdu posmrtný život, nebo si to Perronovi jen vymysleli, aby mohli na něčem takovém zbohatnout? Tohle prozatím také zůstává nezodpovězenou otázkou. Všechny tyto historky o neviditelných zjeveních ale musely někde vzniknout, takže věřím, že pravda se vždy někde pod povrchem celého toho zkreslování a zametání pod kobereček přece jen skrývá.

Pokud jste horory neviděli, rozhodně si najděte chvíli a porovnejte, jak moc se příběhy liší od zaznamenaných skutečných událostí. Možná to pro vás po přečtení tohoto článku bude méně děsivé... Možná naopak, kdo ví.

Terka Kuchtová

Z druhé strany

Miluji kavárny. Je to prostředí, ve kterém se cítím tak, jako nikde jinde. Syntéza perfektní kávy, jídla a lidí naladěných na stejnou vlnu jako já, se dá hledat opravdu jen tam. Proto nikoho z mých blízkých nepřekvapilo, že jsem se rozhodla brigádničit právě v jesenické kavárně Ennea.

První věc, jež mi byla sdělena, bylo souvěetí z úst paní majitelky: „Není to tak romantická práce, jak si lidé představují.“ A ano, člověk si za celých osm hodin směny často ani jednou nesesedne a musí potlačit veškeré biologické potřeby, hlavně potřebu odpočinku. Ze všech koutů zdánlivě malého prostoru číhá mnoho nástrah: počínaje pejsky pod stoly, pokračující přes děti pobíhající kolem vás, rozpadající se třípatrový čokomalinový dort a obrubník chodníku, přes který se musí přejít cestou na zahrádku, končící u postarších hostů, kterým je potřeba vysvětlovat, že objednávka „jedno kafe s mlíkem a tamten dort“ nestačí.

Po pár týdnech jsem zjistila zajímavou skutečnost. I když po příjezdu domů nejsem schopná ujit ani krok bez bolestivého usykávání, jsem neustále naprosto vyčerpaná a ještě silněji než doposud závislá na kávě, stejně svou práci miluji. Dovoluji si říci, že i teď, kdykoliv jsem na kafi, mám obrovskou chuť dívat se baristům pod ruce a přidat se k nim.

Má náročná práce, která dráždila práh mých nervů a fyzických možností (tady vidíme, že opravdu nejsem žádný sportovec), mi přinesla mnohá potěšení: Zaslíbené úsměvy štamgastů, kteří k nám chodili opravdu každý den a věděli, že už si nemusí ani objednávat. Vděk bezradných postarších zákazníků poté, když jsem jim poradila s jejich objednávkou a oni byli spokojeni. Pán, který do kavárny chodil doopravdy každý den a zatvrzele trval na tom, že se to vyslovuje „lundžo“ a absolutně ignoroval náznaky okolí o správné výslovnosti toho slova. Paní, která se při každé návštěvě do posledního detailu doptávala na to, jestli v zákusku, který si chce dát, není sójový lecitin. A tak bych mohla vyjmenovávat do aleluja.

Naučila jsem se základům číšnické profese, o kávě a jiných sortimentech naší nabídky, celkem ucházejícím způsobem vracet lidem peníze, obsluhovat kasu, rychle kličkovat mezi dětmi, psy a seniory. A především mé vždy slabé nervy značně nabyly na síle. Po pár epizodách s lidmi, kteří měli špatný den a přišli si ho vybit na obsluze, jsem se naučila přesvědčivě se usmívat i na ty, kterým bych k nám do kavárny vstup zakázala. Proto teď nemohu činit jinak, než všem práci v kavárnách doporučit a doufat v to, že mě v nějaké zaměstnají i v budoucnu, při mém studiu na vysoké škole.

Jana Seibertová

Zastavte se a poslouchajte hudbu

Američan **Joshua Bell**, nositel ceny Grammy, je jedním z nejznámějších, především sólových, houslistů. Jeho výkony obdivují stovky tisíc lidí, a tak se je Bell pokusil otestovat.

Experiment pozorující „*jak vnímáme kvalitu v závislosti na prostředí*“, který se brzy zařadil k jednomu z nejznámějších, se rozhodl uskutečnit novinář Washington Post **Gene Weingarte**. Joshua Bell se oblékl do civilu, vzal vzácné housle z roku 1713 mající hodnotu 3,5 milionu dolarů a zamířil na zastávku rušné zastávky metra. Své pouzdro na housle položil před sebe, jako prostor pro vhazování mincí a 45 minut předváděl svůj famózní talent. Světoznámý houslista předvedl skladbu „Chaconne“ od Bacha – nejsložitější kompozici vůbec, a pokračoval dalšími 4 složitými skladbami.

Za tu dobu kolem prošlo přibližně 1100 lidí, z toho se zastavilo 6 a pouze jedna paní Bella poznala. Její reakce zněla takto: "Tohle je možné jedině ve Washingtonu. Viděla jsem Vás hrát v Knihovně Kongresu a bylo to úžasné. Děkuji." Bell vzal mizivou reakci kolemjdoucích s humorem a svůj výdělek spočítal na skoro 40 dolarů.

O pár dní před tím vyprodal houslista Boston Symphony Hall a nejlevnější lístek stál přes 100 dolarů za kus. Přičemž standardní Bellova taxa je 1000 dolarů za minutu hraní.

Novinář Weingarte slavil se svým následně vydaným článkem nesmírný úspěch a získal za něj dokonce Pulitzerovu cenu.

Tereza Bartusková